

άπλη και έπιβλητική στην αιωνιότητά της, όπως τὸ Πνεῦμα τοῦ
μᾶς συνάραξε προητέρα.

Μετὰ τὸν Προμηθεά δὲν ἐπιθυμούσαμε τίποτε πειά. Κι' ὅμως
ἐδόθησαν τόσα ἀκόμη θεάματα. Σὰν τὶς ψυχὲς τῶν μακάρων στὰ
Ἡλύσια γυρίζαμε πέρα δῶθε τραγῶντας ὠραιότητα, στὴν ἔκθεση,
στοὺς ἀγῶνες, στοὺς χοροὺς. Λαμπροφορεμένοι οἱ χωρικοὶ τῶν
Δελφῶν ἐχόρευαν καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς πίπιζας ἀνέβαινε μεθυμένο
τὸν οὐρανό.

Μὲ τὴν γεμάτη μυστικοπάθεια νυχτερινὴ ἐκτέλεση Βυζαντινῆς
μουσικῆς στὸ ἴδιο θέατρο, ἔκλεισαν ἡ ἑορτές. Τὸ ὄνειρο ἐτε-
λείωσε.

Τὴν ἀπολλώνια γαλήνη τῶν Δελφικῶν βουνῶν διέκοψε τὴν
ἡμέρα ἐκείνη ὁ δυνατότερος παλμὸς ἑλληνικῆς ζωῆς. Τὸ αἰώνιο
Ἑλληνικὸ πνεῦμα ἀπερούγισε ἀνωθὲ μᾶς καὶ μᾶς ἄγγιξε.

Χ. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΕΝΑΝ ΑΓΩΤΕΡΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ.

ΔΕΛΦΟΙ. — Ἦρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ παραστοῦμε σὲ μιὰ μετρία
παράστασι, καὶ βρεθῆκαμε σὲ μιὰ θεία μυσταγωγία, σὲ ἓνα κολοσ-
σιαῖο πνευματικὸ καὶ διανοητικὸ θαῦμα τοῦ ὁποῖου ἡρώες εἶναι
τὸ ζεῦγος τῶν ΣΙΚΕΛΙΑΝΩΝ. Τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν ἑορτῶν
(Δευτέρα 9-5-27) τὸ πρωῖ, οἱ ταξειδιῶτες γύρισαν τὰ ἀρχαῖα
καὶ ἐπεσκέφθησαν τὸ μουσεῖο καὶ τοὺς ἱεροὺς μὲ ἐρειπωμέ-
νους χώρους: ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος,
Κασταλία, στάδιο, κλπ. Ἡ ἐντυπώσεις, περισσότερον ἀπὸ ὅτι
θαυμασίως κοσμημένα μὲ πράσινα κλαδιὰ ἐλάτων, μὲ χορευτὰς
ποὺ χόρευαν καθ' ὅλο τὸ διάστημα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλά-
δος μὲ τὲς γραφικώτατες τῶν ἐνδυμασίας. Κατὰ μῆκος τῆς πρώτης
σειρᾶς — σχεδὸν σ' ὅλα τὰ γεῦματα καὶ δεῖπνα — αἱ λόγιοι σὲ

μιάν ἀτελεύτητη σειρά, συζητοῦν γιά τήν ἀπογευματινὴ παράστασι, πάνω στήν ὁποίαν «οἱ νόμοι καί οἱ προφῆται κρέμονται». Ὅλες ἡ ἐκδηλώσεις τοῦ πνεύματος ἀντιπροσωπεύονται ἐκεῖ: ποίηση, πεζός λόγος, ζωγραφική, γλυπτική, πολιτική, μουσική, ἐπιστήμαι. Νά μερικά ὀνόματα: Γρυλάρης, Λαπαθιώτης, Καρυωτάκης, Θρύλος, Ρώκ, Ριάδης, Παπαναστασίου, Μιχαλακόπουλος, Χάρης, Χόρβατ, Ραζέλος, Λαγοπάτης, Βαμβακᾶς, Τουτουνητζάκης, Ροδάς, Μητρόπουλος, Πέτυρικ, Σφακιανάκης, Μπουρνίκωφ, Κεραμόπουλος, Φιλαδελφεύς, Δημητριάδης, Ἀλεξανδρινός, Εἰρήνη Ἀθηναία, κλπ.

Τὸ ἀπόγευμα, ἡ παράστασις τοῦ «Προμηθέως Δεσμώτου». Ἡ ἐπιτυχία ἀφάνταστη. Ἐπαιξαν ἐξαιρετικά ὄλοι οἱ ἠθοποιοί, καθὼς καί τὰ κορίτσια τοῦ χοροῦ τῶν Ὁκεανίδων πού μετὶ τῆς ρυθμικῆς τῶν στάσεις καί τὰ ποικιλόχρωμά των κουστούμια, ἔργα τῶν χειρῶν τῆς κ. Σικελιανοῦ, ἀπέσπασαν τὰ χειροκροτήματα ὄλων, καί πρὸ παντὸς τῶν ξένων πού κατενθουσιάστηκαν. Μετὰ τὴν παράστασι, προχωρεῖ στὸ μέσον τοῦ ἡμικυκλίου τοῦ θεάτρου ὁ Σικελιανὸς γιά νά μιλήσῃ. Ἡ ὁμιλία του εἶναι χεῖμαρρος πού παρασύρει ὄλες τῆς ἀντιρρήσεις τῶν ἐχθρῶν του. Μιλεῖ γιά μιάν ἀφάνταστη γοητεία, πού τὴν ἐντείνει καί ὁ τόπος, καί τὸνομα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ποιητοῦ, ἀκόμη καί ἡ ἀπίχησι πού ξανάρχεται ἀπὸ τὰ γύρω βουνά, καί ἡ μουσική, καί ἡ Φαιδριάδες.

Ὁ Σικελιανὸς μετὶ τὴν βαρεῖα γαλλικὴ προφορὰ του, καί μετὶ τὴν διανγὴ του ἐκφρασι καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Παγ. ὀσμίας Διανοήσεως σ' ἓνα πνευματικὸ κέντρον Διεθνές, σὲ μιὰ πνευματικὴν Ἐνωσι. Χρειαζέται ἓνας ὄμιλος τῆς «ἀριστοκρατίας τοῦ Πνεύματος», κάτι πού ν' ἀνακινήσῃ τὰ ἀκίνητα τέλματα πού τόσον καιρὸ λιμνάζουν πνιγμένα μέσα στὴ σιωπὴ καί στὴ λήθη.

Τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας καλύπτουν ζωηρὰ χειροκροτήματα. Ὑστερα μιλοῦν ἐκ περιτροπῆς διάφοροι ἄλλοι ὁμιληταί.

Τὴν ἐπομένῃ, οἱ ἐπισκέπται πηγαίνουν στὴν ἐκθεσι λαϊκῆς χειροτεχνίας πού διηύθυνεν ἡ κ. Χατζημηγάλη. Ἡ ἐκθεσι ἔχει μεγάλο ἐνδιαφέρον λόγῳ τῶν πραγμάτων πού συγκεντρώνει.

Τὸ ἀπόγευμα στὸ σ τ ἄ δ ι ο γίνονται οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες μετὶ ἐπιτυχία. Ἀκολουθοῦν χοροὶ πού λαμβάνει μέρος καί ὁ χορευτὴς κ. Κανέλλος. Χορεύει μετὶ ὠραιότητι στολὴ τὸν «Πυρρῆσιο» μέσα στὴ μουσική, τὴν ἐκτακτὴ τοῦ κ. Ψάχου. Τὸ βράδυ συναυλία μουσικῆς βυζαντινῆς, καί τὰ «Σεπτήρια», ἡ μουσικὴ μάχη τοῦ Ἀπόλλωνος μετὶ τὸν Πύθωνα. Τὸ χορευτικὸ ζεῦγος Κανέλλου πού ἔφερον εἰδικῶς ὁ Σικελιανὸς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, εἶναι ὑπέροχο σὲ ρυθμοὺς χορευτικούς καί σὲ ὄρχησι. Ὡς Ἀπόλλων φορεῖ ἓνα με-

τάξινο κουστούμι άρχαιο, πολεμικό, και ώς Πύθων — θηρίο παμμέγεθες — ή κ. Κανέλλου μεταμορφωμένη, μέσα στο νυχτερινό σκιάφος που τό φωτίζουν ή δάδες, δείχνει δείγματα έξαιρετικής όρχήσεως. Μετά ταύτα ό κ. Ριάδης παρουσιάζει τον κ. Χόρβατ ό όποιος μιλεί μ' έναν ύμνον άληθινό για την Έλλάδα και τους Σικελιανούς. Με την συνοδεία δέ των δάδων οί ξένοι προπέμπονται έως τους Δελφούς, άπ' όπου και έπιβιβάζονται για την Ίτέα και από κει τά μεσάνυχτα, με την «Σύρον» φεύγουν για τον Πειραιά.

Γενικώς ή έντυπώσεις όλων μας από τίς Δελφικές έορτές είναι υπέροχες. Ο κ. Ριάδης μιλώντας για τη μουσική του κ. Ψάχου την χαραχίρησε έξαιρετικά καλή, καθώς και την εκτέλεσι της παραστάσεως.

Ο κ. Μπουρλος ώς «Προμηθεύς» υπήρξε πολύ καλός, άν και έρασιτέχνης. Ως ήθοποιός εις τό μέλλον φαίνεται πώς θα είναι πολύ καλός, τον ώφελει πολύ τό υψηλό του παράστημα και τό θεατρικό λίγο ύφος του. Επίσης και ή δις Μαρούλη, πολύ καλή. Επίσης ή δις Γιαγκάκη (κοντραλτο), ή κορυφαία του χορού δις Πράτσια. Για τους κ. Κοντογιάννη και Δεστούνη είναι ήθοποιοί και κάθε κρίση ίσως περιττεύει.

Κι' έτσι θα περιμένουμε τώρα ν' άρθή ό Μάιος του 1929 για να παραστούμε σε Δελφικές Έορτές. Έτοιμάζονται όμως από τώρα πυρετωδώς και οργανώνονται με ζωηρότητα μεγάλη. Θα κρατήσουν περισσότερο από 3 ήμέρες, θα επαναληφθί ή Προμηθεύς, επίσης θα δοθί άπόσπασμα του «Προμηθέως Λυομένου» του Γκαίτε· όλα αυτά με σκηνογραφίες του βοηθού του μεγάλου γερμανού ρεζισιέρ Ράινγαχτ, και ή «Βάκχες» του Εύριπίδη, γυμνικοί άγώνες, άρχαιες όρχήσεις, κλπ.

Μόνον ή προσεχείς έορτές έκανονίσθησαν μετά δύο έτη. Μετά, ή έορτές θα γίνονται κάθε έτος — άνυπερθέτως.

MARVA'S